

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił S. B. odmówił ponownego obliczenia emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczony nie spełnia warunków do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie ustawy z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ na dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 nie kontynuował ubezpieczenia emerytalnego i rentowych po osiągnięciu wieku 65 lat, określonego w art. 27 ustawy emerytalnej, a zatem brak jest podstaw do obliczenia emerytury z zastosowaniem art. 55 i art. 55a ustawy emerytalnej.

/decyzja – k. 105 plik IV akt ZUS/

S. B. złożył odwołanie od w/w decyzji i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji, która jest dla niego krzywdząca. W uzasadnieniu wskazał, że po osiągnięciu 65 lat pracował i kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe przez okres 2 lat i 9 miesięcy.

/odwołanie – k. 2/

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując swoje stanowisko w sprawie.

/odpowiedź na odwołanie – k. 3/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. B. urodził się (...)

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 17 grudnia 2008 r. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 11 grudnia 2008 r. ZUS na podstawie art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od 1 grudnia 2008 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 67,09%. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 33 lata, 1 miesiąc okresów składkowych oraz 2 lata i 10 miesięcy okresów nieskładkowych.

/decyzja – k. 25 plik III akt ZUS/

Ubezpieczony w dniu 6 marca 2012 r. złożył wniosek o emeryturę i decyzją z dnia 10 kwietnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy emeryturę od 19 marca 2012 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia podstawy wymiaru wcześniej przyznanej emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek z wcześniej przyznanej emerytury. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru składek wynosi 70,40 %. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 35 lat, 10 miesięcy okresów składkowych i 3 lata okresów nieskładkowych.

/wniosek – k. 1 plik IV akt ZUS, decyzja – k. 15 plik IV akt ZUS/

Wnioskodawca od 22 stycznia 2009 r. do 30 czerwca 2012 r. był zatrudniony w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu na stanowisku starszego konserwatora w McDonald's Sp. z o.o.

/zaświadczenie – k. 19 plik IV akt ZUS/

Wnioskodawca od 1 lipca 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. był zatrudniony w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku starszego konserwatora w McDonald's Sp. z o.o.

/zaświadczenie – k. 25 plik IV akt ZUS, zaświadczenie – k. 31 plik IV akt ZUS /

Wnioskodawca od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2014 r. był zatrudniony w wymiarze 1/4 etatu na stanowisku starszego konserwatora w McDonald's Sp. z o.o.

/zaświadczenie – k. 48 plik IV akt ZUS, zaświadczenie – 92 plik IV akt ZUS/

W dniu 25 czerwca 2015 r. wnioskodawca złożył wniosek o obliczenie emerytury na nowych zasadach dla osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 r., które miały ustalone prawo do wcześniejszej emerytury (art. 55 a ustawy emerytalnej) zgodnie z ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

/wniosek – k. 99 plik IV akt ZUS/

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dokumentach załączonych do akt sprawy i zawartych w aktach rentowych. Stan faktyczny nie budzi wątpliwości, budzi je natomiast interpretacja przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego jest w pełni zasadne.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 748), ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny określony w ust. 2 albo 3;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

Ust. 2 stanowi, że wiek emerytalny dla kobiet wynosi co najmniej 60 lat.

W myśl ust. 3, wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie:

- 1) do dnia 31 grudnia 1947 r. wynosi co najmniej 65 lat.

Stosownie do treści art. 55 w/w ustawy, ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który **kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r.**, może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Zgodnie z art. 55a ust. 1 w/w ustawy, przepis art. 55 stosuje się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27.

Ust. 2 stanowi, że jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę, do której miał ustalone prawo przed ustaleniem prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Ust. 3 stanowi, że prawo do emerytury ustalone przed osiągnięciem wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, ustaje z dniem, od którego została przyznana emerytura na podstawie art. 27, obliczona zgodnie z art. 26.

Przepis art. 55 tej ustawy, umożliwiając ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. wyliczenie emerytury w wieku powszechnym według jej art. 26, "zrównuje" w pewnym sensie sytuację tych osób (urodzonych przed 1 stycznia 1949 r.) z sytuacją osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r., które (jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej) mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym wyliczanej według art. 24 ustawy emerytalnej.

Jeżeli więc nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 ustawy brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), przepis ten (art. 55 ustawy emerytalnej) należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia przez te osoby na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym.

Zgodnie z art. 26 w/w Ustawy – emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

2. Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach.

3. Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach.

4. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że wnioskodawca ma przyznane prawo do emerytury na mocy decyzji z dnia z dnia 17 grudnia 2008 r. na podstawie art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, a następnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy emeryturę od 19 marca 2012 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Ubezpieczony po przyznaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie do 31 grudnia 2014 r.

Zgodnie z orzecznictwem fakt pobierania emerytury, przyznanej przed emeryturą ustaloną w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, nie stoi na przeszkodzie wyliczeniu emerytury na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS pod warunkiem, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r. kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po spełnieniu przesłanek wymienionych w treści art. 27 ustawy i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r. Dla możliwości wyliczenia emerytury w trybie art. 26 ustawy istotne jest to, że ubezpieczony odprowadza składki na ubezpieczenie emerytalno-rentowe, zatem uczestniczy w tworzeniu Funduszu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 4 grudnia 2014 r., III AUa 858/14, Legalis nr 1163508).

Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 września 2014 r. i wskazał, że zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ma utrzymywanie przez osobę w nim określoną statusu osoby ubezpieczonej. Status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r., powinna być

wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie (wyrok SN z dnia 18 września 2014 r., I UK 27/14, Legalis nr 1092035).

Nadto Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 4 lipca 2013 r. wskazał, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 27 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, niezależnie od tego czy wcześniej złożył wnioski o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą (uchwała SN z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, Legalis nr 684084). W uzasadnieniu zacytowanego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że "nabycie prawa do emerytury" przyjęte w ustawie emerytalnej, uwzględniając także treść art. 21 ust. 2 ustawy emerytalnej, uzasadnia twierdzenie, że na emeryturę można przechodzić kilka razy. Dalej stwierdził, że w sytuacji, gdy dopuszczalne jest kilkakrotne przechodzenie na emeryturę, byłoby niezbędne zaznaczenie w art. 55 ustawy o emeryturach i rentach, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe byłoby tylko wówczas, gdyby był to pierwszy wniosek o emeryturę (nabycie statusu emeryta). Podkreślił, że takiego zastrzeżenia nie można jednak z treści tego przepisu wywnioskować, co oznacza, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 roku, który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 roku, może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Sąd Najwyższy wskazał, iż przepis art. 55 tej ustawy, umożliwiając ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 roku wyliczenie emerytury w wieku powszechnym według jej art. 26, "zrównuje" w pewnym sensie sytuacje tych osób (urodzonych przed 1 stycznia 1949 r.) z sytuacją osób urodzonych po 31 grudnia 1948 roku, które (jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej) mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym wyliczanej według art. 24 ustawy emerytalnej. Jeżeli więc nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 ustawy brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), przepis ten (art. 55 ustawy emerytalnej) należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia przez te osoby na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym.

Stanowisko to powtórzono w wyroku Sądu Najwyższego z 10 lipca 2013 roku, II UK 424/12, LEX nr 1341674. W uzasadnieniu zauważono między innymi, że w utrwalonych poglądach judykatury, przyjmuje się, iż emerytura w niższym i w powszechnym wieku emerytalnym to odrębne rodzaje emerytur. Na emeryturę można przechodzić kilka razy.

W sytuacji zatem gdy dopuszczalne jest kilkakrotne przechodzenie na emeryturę, byłoby niezbędne zaznaczenie w art. 55 ustawy emerytalnej, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe byłoby tylko wówczas gdyby był to pierwszy wniosek o emeryturę (nabycie statusu emeryta).

Wskazać należy także wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi zgodnie z którym, wobec faktu, że na emeryturę można przechodzić kilkakrotnie, z brzmienia art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS nie można wysnuć wniosku, że skorzystanie z tego przepisu jest możliwe wyłącznie w sytuacji złożenia pierwszego wniosku o świadczenie. W konsekwencji ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia według art. 26 ustawy niezależnie od tego, czy wcześniej nabył emeryturę w wieku obniżonym lub emeryturę wcześniejszą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 grudnia 2014 r., III AUa 397/14, Legalis nr 1185940).

Sąd Okręgowy podziela stanowisko przedstawione w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 roku sygn. II UK 143/13 (LEX nr, (...)) w którym uznał, że emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną

na podstawie dotychczasowych zasad (art. 27 w związku z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach), nie może być pozbawiony prawa do ustalenia emerytury korzystniejszej w wyższej wysokości obliczonej według nowych zasad na podstawie art. 26 w związku z art. 55 tej ustawy, jeżeli spełniając warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz z wnioskiem o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy wystąpił po raz pierwszy po 31 grudnia 2008 roku (art. 55). W uzasadnieniu tym stwierdził również, że skorzystanie z prawnej możliwości obliczenia wyższej wysokości emerytury nie wymaga od uprawnionego wskazania "korzystniejszej" metody obliczenia przysługującej mu emerytury w wyższej wysokości (od ustalonej na podstawie dotychczasowych zasad) ani nie pozostaje do uznania dla organu rentowego (nie jest "fakultatywne"). Tylko w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego (art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach). Natomiast w razie zbiegu możliwości obliczenia wysokości jednego tylko świadczenia - emerytury przysługującej ubezpieczonemu, urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949 roku, spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego oraz z wnioskiem o przyznanie emerytury wystąpił dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r. (tj. co najmniej po upływie 10 lat od dokonanej 1 stycznia 1999 r. zmiany systemu ubezpieczeń społecznych), organ rentowy jest zobowiązany obliczyć należne mu świadczenie emerytalne zarówno według dotychczasowych zasad (art. 27 w związku z art. 53), jak i według nowych zasad (art. 26 w związku z art. 55), a następnie przyznać mu emeryturę w wyższej wysokości (art. 55 w związku z art. 100 ust. 1 ustawy). Dodatkowo Sąd Najwyższy wskazał, iż z opisanych możliwości obliczenia wysokości emerytury, o której mowa w art. 27 ustawy, nie mogą korzystać ubezpieczeni, którzy pobierali takie emerytury przyznane przed końcem 2008 roku w wysokościach obliczonych według dotychczasowych zasad (na podstawie art. 27 w związku z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach), ponieważ stosownie do art. 109 oraz art. 180 ust. 1 tej ustawy, wysokość emerytury określonej w art. 53, może być ponownie ustalona według dotychczasowych zasad i na podstawie w art. 110-113 ustawy o emeryturach i rentach oraz zgodnie z art. 53 (art. 194d tej ustawy).

Zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ma utrzymywanie przez osobę w nim określonej statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy emerytalnej). Status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych). W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 roku powinna być wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 roku, sygn. I UK 27/14 (LEX nr 1537287)).

Podkreślić w tym miejscu należy, że nabycie statusu emeryta (art. 4 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) wiąże się z utratą statusu ubezpieczonego (art. 4 pkt 13 tej ustawy) tylko wtedy, jeżeli po przyznaniu prawa do emerytury, emeryt nie podlega obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014 roku, sygn. I UK 345/13, LEX nr 1455228).

W związku z powyższym odnosząc się do oceny zasadności zaskarżonej decyzji należy wskazać, że wnioskodawca wnioskiem o emeryturę z dnia 6 marca 2012 r., po którego rozpatrzeniu Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję, po raz pierwszy wystąpił o przyznanie prawa do emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, a zatem miało to miejsce po dniu 31 grudnia 2008 roku. Ponadto bezspornym jest, że po osiągnięciu wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie emerytalne.

A zatem wniosek ubezpieczonego z dnia 25 czerwca 2015 r. o wyliczenie wysokości jego emerytury w oparciu o art. 55 i art. 55a ustawy emerytalnej jest zasadny.

Mając na względzie wskazane okoliczności Sąd, w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS, wyrażając zgodę na wypożyczenie akt ZUS